

Štai tas šventasis, kuris man sugrąžino smuiką!

Devyniolikmetis Manuelis Lambertis iš Puerto de la Kruzo (Venesuelos), studijuoja smuiko klasėje ir griežia vienoje garsioje roko grupėje. Dvejus metus buvo Anzoategio srities Jaunučių orkestro pirmasis smuikas. Kaip ir bendrakursiai, kasdienį smuikavimą vadina „mokymusi“. Jis – Opus Dei numerarijus.

2008-03-19

- *Kuo tau padeda Opus Dei dvasia?*

- Man be galo padeda kiekvienas šv. Chosemarijos žodis apie darbą ir mokslą. Kol dar nebuvo atradęs Opus Dei, kasdien po tris valandas groti smuiku man buvo tikra kančia, reikalinga daug pastangų. Žinoma, pastangų reikia iki šiol, bet kai žinai, kad tas tris valandas gali skirti Dievui, tampa kur kas lengviau, nes suvoki, jog šis darbas tau pasitarnaus ne tik šiame gyvenime, kuriame tapsi geru muzikantu, bet ir kitame.

- *Ar galima muzikoje atrasti*

Dievą? O gal Dievas jau yra

muzikoje? - Kai groju gerą kūrinį ir jis mane sujaudina, visada tariau sau: „Šį kūrinį kompozitorius, be abejonės, parašė įkvėptas Dievo.“

- *Vadinasi, grieždamas smuiku*

priartėji prie Dievo? - Taip, kai

išaukštinu savo darbą, kai

mokydamasis ir universiteto

paskaitose praleistas valandas skiriu Dievui. Kai pažįsti Opus Dei dvasią, imi kitaip viską vertinti. Pavyzdžiui, labai nemėgstu klausos lavinimo pratybų ir jei būtų mano valia, niekuomet ten neičiau, bet dabar sakau sau „skirsiu šias paskaitos valandas Dievui“ ir galiausiai man paskaita ima patikti.

- *Ką reiškia „išaukštinti savo darbą“?* - Kai artėja koncertas ar rečitalis, visada lieka pavojus paskęsti nuolatinėse repeticijose ir pamiršti, kad šį darbą skiri Dievui ir kad su Dievo pagalba jį puikiai atliksi. Todėl grieždamas ant natų laikiklio pasidedu kryžiuką ar lapelį su malda, kad šalia visada būtų Dievas Tėvas. Žinoma, taip paprastai nepavyksta, tenka stengtis.

Retai būna taip, kad viskas eitųsi, kaip tu nori: kartais daug grieži, o koncerto metu vis tiek suklysti. Tokiomis akimirkomis vėl prisimenu,

kad šį savo darbą skiriu Dievui ir kad
jei jį atliksiu su meile, Jam rezultatas
bus nesvarbus, kad ir kaip tragiškai
nepasisekė. Šios mintys padeda
nenusiminti.

- *Dabar groji garsioje roko grupėje...* -
Taip. Mums vis geriau sekasi, mūsų
muziką dažnai groja per radiją, per
metus grojame ne viename koncerte.
Žmonės dažnai nustemba, nes
neįsivaizduoja, kad tokios profesijos
žmonės gali darbą derinti su siekiu
būti geru krikščionimi. Keista, bet kai
kurie mano draugai kaip tik todėl ir
susidomėjo Opus Dei, nes pamatė,
kad norint būti geru krikščionimi,
nebūtina sėdėti užsidariusiam
vienuolyne.

- *Spėju, kad duodant tiek interviu,
taip dažnai pasirodant
žiniasklaidoje, kartais visko
nutinka...* - Kartais, ypač tada, kai
reklamuojam naują diską, tą pačią
dieną tenka dalyti ne vieną

interviu... Dvylikta valanda dienos mus dažnai užklumpa įrašų studijoje; tada išjungiam muziką ir vadybininko paprašom kartu sukalbėti „Viešpaties Angelą“. Pirmą kartą jis gana nustebo, bet dabar jau priprato ir jam patinka. Tokie dalykai mums padeda dienos metu jaustis šalia Dievo.

- *Ar tiesa, kad muzikantai išsiblaškę?* - Bent jau aš – taip. Nuo mažens palikdavau daiktus išmėtytus. Amžinai užmirštu pasiimti telefoną, partitūras... Bet aš nepasiduodu ir prašau, kad už mano pastangas Dievas atlygintų kitiems: kad kas nors pasveiktų ar panašiai.

- *Ką tik man papasakojai, kaip šv. Chosemarija tau padarė didelę paslaugą – sugrąžino smuiką.* - Buvo taip: kartą nuvykau į Karakasą, į vieno garsaus viešbučio surengtą seminarą, kurį turėjo vesti iš Vokietijos atvykęs dėstytojas. Iki

viešbučio atvykau metro, todėl
prisistačiau labai anksti;
belaukdamas seminaro,
nusprendžiau kiek pagriežti, bet
pirma reikėjo nusiplauti rankas. Tad
palikau smuiką salone ir nuėjau į
vonią... Sugrįžęs smuiko neberadau –
jį pavogė.

Mano smuikas itin geras, kainuoja ne
vieną tūkstantį dolerių; jis – mano
darbo įrankis. Ant kojų sukilo visas
orkestras ir viešbučio darbuotojai...
deja, bergždžiai. Mes su šeima ėmėm
melstis ir prašyti šv. Chosemarijos,
kad atsirastų smuikas. Praėjo mėnuo.
Draugai mane ragino susitaikyti, kad
jis nebeatsiras, ir ieškotis kito, bet
mes nenustojom melstis.

Bėgo laikas ir vieną dieną draugas
smuikininkas man tarė: „Manuali,
mano dėstytojas sakė, kad žino, kur
tavo smuikas. Į jo paskaitą su juo
atėjo vienas naujokas.“ Nuėjom
pasižiūrėti ir iš tikrųjų ten buvo

mano smuikas. Tam studentui jį kažkas pardavė už kelis skatikus. Mes jam užmokėjom ir taip po daugiau kaip mėnesio atgavau savo pražuvusį smuiką. Už tai esu dėkingas šv. Chosemarijai. Paskui norėdamas atsidėkoti išdalinau daugybę kortėlių su maldele šv. Chosemarijai ir dalindamas sakiau: „Štai tas šventasis, kuris man sugrąžino smuiką!“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/stai-tas-
sventasis-kuris-man-sugrazino-smuika/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/stai-tas-sventasis-kuris-man-sugrazino-smuika/)
(2025-08-05)